

[Handelsministeren.]

befolkningen på samme måde, som hvis man vælger en noget mindre provinsby, der dog er af en sådan størrelse, at den fornuftigt kan være grundlag for en administrationsgren. Derfor tror jeg, at hr. Bernhard Baunsgaard, som jeg jo ved er et folkeligt anlagt menneske, vil forstå, at der her er tale om en kombination af, et kompromis mellem forskellige synspunkter — og i alt fald bliver denne administration jo lagt i nærheden af en del af Jylland, som står hr. Bernhard Baunsgaards hjerte meget nær.

Jeg vil gøre en enkelt bemærkning om egnsudviklingslovens ikrafttræden. Der gør sig her to hensyn gældende. Der er det praktiske hensyn, som jeg anser for vigtigt, nemlig at vi må sørge for, at egnsudviklingsdirektoratets bemanning og udflytning sker hurtigst muligt, og det taler for en meget snarlig ikrafttræden. Heroverfor står det hensyn, at det kan være vanskeligt med kort frist at få etableret selve egnsudviklingsrådet, idet vi jo skal have indstillinger herom fra en række institutioner. Hvis det trækker i langdrag, hvad forhåbentlig ikke bliver tilfældet, kan man risikere, at sagsbehandlingen går i stå, og at man ikke har et beslutningsdygtigt organ for den bistand, vi her taler om. Jeg ville mene, alt taget i betragtning, at august måned i år vil være en realistisk termin at regne med, sådan at den nye organisation kan begynde sit virke i Silkeborg senest ved udgangen af august måned.

Jeg bør tilføje en bemærkning til hr. Stetter, som inddrog Romtraktaten i vor debat i dag — herved kommer jeg over til lovforslaget om garantier for lån til industrivirksomheder — og spurgte, hvorvidt en sådan lovgivning kunne siges at være i overensstemmelse med Romtraktatens artikel 92. Jeg vil dertil svare, at efter vore embedsmænds bedste opfattelse i øjeblikket er der ikke nogen modsætning mellem Romtraktatens artikel 92 og den pågældende lovgivning.

Det, artikel 92 i Romtraktaten tager sigte på, er direkte subsidier, som fører til, hvad man i sprogbogen i Romtraktaten kalder for en foryrindning af konkurrenceforholdene i fællesmarkedet. Her er der tale om i første række at skaffe kapital, fremskaffe

likviditet, og jeg tror derfor at kunne sige, at den bedømmelse, som vore eksperter anlægger med hensyn til dette spørgsmål, fører til den konklusion i øjeblikket, at der ikke er nogen modsætning imellem de to ting. Det kan jo være, at spørgsmålet ikke bliver så aktuelt, i alt fald ikke i de næste 2-3 år; det får vi se. Nu bevæger det europæiske tog sig, men hvor hurtigt det bevæger sig, kan vi jo have vore bekymringer om, vor skepsis ved eller vor glæde over.

Jeg vil i øvrigt om lovforslaget om garantier for lån til industrivirksomheder sige, at over for det radikale venstres og venstres ændringsforslag om, at man skal henlægge administrationen heraf til egnsudviklingsrådet og egnsudviklingsdirektoratet, tror jeg, at det vil være rigtigt at opretholde regeringens standpunkt, nemlig at administrationen skal adskilles. Det har jo været et af de kritikpunkter, man har fremført imod egnsudviklingsloven, at den blandede egnsudvikling sammen med andre former for offentlig bistand til erhvervslivet, og det har vi draget konsekvensen af ved at foretage en adskillelse. Der er den saglige motivering for at have en adskillelse, at det til dels er forskellige erhvervsorganisationer, der er repræsenteret i udvalget under industrigarantiloven og egnsudviklingsrådet, og jeg kan føje til, at det samme gælder de andre udvalg, som vi har om håndværkslån, detailhandelslån og skibslån. Det vil nok også ud fra det synspunkt være nyttigt at adskille, så vi ikke får et stort, uformeligt udvalg, der skal tage alle disse ting i betragtning. Men det er klart, at vi vil være opmærksomme på det behov, der måtte være for en vis koordinering af de forskellige udvalgs virksomhed, og en sådan koordinering vil da også være sikret derved, at det vil blive egnsudviklingsdirektoratet, som vil have det daglige ansvar for administrationen af de forskellige bistandsområder.

Må jeg i øvrigt sige, at vi hele tiden skal bevare sansen for proportioner. Man kan have sine tvivl om eller være sympatisk indstillet over for industrilåneloven; men det, der er tale om, hvis vi ser historisk på det, er jo, at vi i løbet af de sidste 5 år har ydet lånegarantier for et beløb på ca. 11 mill. kr., altså godt 2 mill. kr. om året i gennemsnit — det er jo ikke voldsomt store ting. Jeg tror, dette skal være en beskeden